

קונטרס

עֵין טוֹבָה

יחזק ויאמץ את כל בר ישראל, שישתפל על זולתו בעין טובה,
וכן יסתפל על החיים בעין פקוּחָה, עין טובה, ועל-ידי-זה
יעליח דרכו תמיד.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו,
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי
חסידו ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"שׁ נ"י אָמַר, שְׂאָדָם צָרִיךְ
לְהַרְגִיל עֲצָמוֹ לְהִסְתַּכֵּל תָּמִיד עַל זִוְלָתוֹ
בְּעֵינַי טוֹבָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִצְלִיחַ דְּרָבּוֹ,
כִּי עֵקֶר הַכְּשָׁלוֹנוֹת שֶׁל אָדָם הֵן רַק
כְּשִׁמְקָנָא בְּזוֹלָתוֹ, וּמִסְתַּכֵּל עָלָיו בְּעֵינַי
רָעָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, לֹא-כֵן הַמְּרַגֵּיל
עֲצָמוֹ לְהִסְתַּכֵּל רַק בְּעֵינַי טוֹבָה, עַל-יְדֵי-
זֶה תָּמִיד יִצְלִיחַ.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקכה)

קוֹנְטְרָס

עֵין טוֹבָה

.א

בְּנִי, בְּנִי! רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ מְאֹד מְאֹד בְּכָל
מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִרְגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ לְהִסְתַּכֵּל עַל
כָּל דָּבָר בְּ"עֵין טוֹבָה", וְעַל-יַד־זֶה בְּאִמַּת יִהְיֶה לְךָ
טוֹב, וְעַקֵּר הַטוֹב הוּא רַק הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים קמ"ה, ט): "טוֹב הַיְוָ"ה לְכָל וְרַחֲמָיו
עַל כָּל מַעֲשָׂיו", וְכִשְׁתִּרְגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ, אֲהוּבִי, בְּנִי
הִיָּקֵר, לְהִסְתַּכֵּל רַק בְּ"עֵין טוֹבָה", הֵינּוּ בְּכָל דָּבָר
שְׂאֵתָה רַק רוּאָה וּמְסַתַּכֵּל וּמִבֵּיט עָלָיו, תִּרְאֶה רַק אֶת
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-יַד־זֶה בְּאִמַּת יִמְשֹׁךְ עָלֶיךָ הַטוֹב
הַגָּנוּז וְהַנֶּעְלָם בְּכָל דָּבָר, כִּי בְּאִמַּת אֵין שׁוּם מְצִיאֹת
בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחִיָּה וּמְהוּה וּמְקִיָּם
אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חִי, מְדַבֵּר, הֵם

עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך עצם הטוב, ועל-כן הרגל את עצמה, אהובי, בני היקר, להסתכל רק ב"עין טובה", ואז באמת יהיה לה טוב, כי להפך כל הצרות והיסורים והמרירות שעוברים על האדם, הם רק מפני שמסתכל בעין רעה על כל דבר, וזה באמת מביאו אחר-כך לרע, עד שהרע ממרר את חייו, ורעים ומרים לו החיים מאד; לזאת, ראה אהובי, בני היקר, להרגיל את עצמה מהרגע הזה להסתכל תמיד ב"עין טובה" על כל דבר ועל כל אדם בזה העולם, ואז באמת תחיה חיים מישבים וחיים טובים ונעימים, ועולמך תראה בחייה, כי המרגיל את עצמו להסתכל בכל דבר ב"עין טובה", הוא נדבק בעצם הטוב ונכלל בו לגמרי; אשרי מי שמסתכל על כל דבר ב"עין טובה", שאז יהיה נכלל לגמרי בו יתברך, אשר הוא עצם הטוב, אשרי לו!

ב.

אהובי, בני! ראה להרגיל את עצמה להסתכל בכל דבר רק בפנימיות הדבר, הינו בחיות אלקות המחייה ומהויה ומקיימת את הדבר הזה, ואז תראה לפניה עולם אחר, ענין אחר ואדם אחר, כי בזה שאדם מסתכל על הפנימיות שבכל דבר, שהיא החיות אלקות המחייה

ומהנה את הדבר הזה, תכף-ומיד הוא נדבק בשרשו העליון, ואז כבר מסתכל בצורה אחרת, ואז ממילא כבר לא מקנא בשום ברִיה שבעולם, רק מסתכל ב"עין טובה", והוא דן את כל הבריאה פלה לכף זכות, כי ברגע שאדם מסתכל בצורה כזו, לראות רק את רוחניות חיות אלקותו יתברך המחיה ומנה את הדבר הזה ואת האדם הזה, הוא כבר יודע איך לדון את כלם לכף זכות, ואינו מקנא בשום ברִיה שבעולם, ואז ראיתו והסתכלותו היא תמיד ב"עין טובה", מאחר שמדבק את הדבר הזה שרואה ומסתכל בו יתברך, ואז דיקא אף אחד לא יכול להפריע לו ולהתנגד לו, מאחר שאינו מתפעל משום ברִיה שבעולם, רק ממנו יתברך בעצמו, ועל-כן אף אחד לא יכול להפחיד אותו או לשבר אותו, והוא חי חיים טובים ערבים ומתקים; אשרי מי שמסתכל רק ברוחניות חיות אלקות, המחיה ומנה את הדבר הזה, שאז יהיה דבוק תמיד רק בו יתברך.

ג.

בני, בני! חכמינו הקדושים אמרו (עין פענית יא.):
 רהיטי ביתו של אדם וקורותיו ואבני ביתו מעידין בו
 בשעת הדין, ולכאורה תמוה, ואם-כן אם אחד עבר

עברה, חס ושלום, בחוץ או בשדה שאין בו מחיצות, מי מעיד בו? אף באמת עקר העדות היא בחינת מחיצות הבית בגשמיות וברוחניות, כי כל העברות והתאוות באות על-ידי פגם העינים, על שהלך אחרי עיניו, ובפרט תאות נאוף, שעקרה על-ידי ראית עינים, כמו שכתוב (במדבר טו, לט): "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות יב:): אחרי עיניכם — זה הרהור עברה, והעקר על-ידי ראית עיני המחשבה, כי בכל מה שהאדם מעין במחשבתו לטובה או להפך נקרא גם-כן ראיה, וצריך האדם לשמור עיניו בגשמיות וברוחניות, שלא יסתכל, חס ושלום, בשום דבר המביא לידי הרהור, ובמה שמכרח לראות בעיניו, צריך להזהר מאד שלא יניח עיני מחשבתו להסתכל ולעין בזה, חס ושלום, עד שיבוא לידי הרהור, חס ושלום, רק צריכים תכף לפרס מחיצות המחין פנגד התאוה הזאת, כי המחין הם מחיצה פרוסה בפני זאת התאוה, והבחירה ביד האדם לתפס מחשבתו ולפרס מחיצות המחין ולהנצל מזאת התאוה, כי המחשבה ביד האדם להטותה לדרך הישר, ועל-פן הקורות ואבני ביתו של אדם שהן בחינת המחיצות, הן דיקא מעידות בו, כי גם המחיצות של בית האדם בגשמיות, הכל ברא השם יתברך בשביל שמירה, כי השם יתברך ברא

כִּמָּה מְחִיצוֹת לְאָדָם לְפָנַי עֵינָיו, כְּדֵי שְׂיוּכַל לְשָׁמֹר
 עֵינָיו מֵרְאוֹת בְּרַע, חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי בָרָא עַל הָעֵין שְׁתֵּי
 מְחִיצוֹת לְכַסּוֹת עָלֶיהָ, שֶׁהֵן רִיסי הָעֵינַיִם וְעַפְעַפִּיהֶן,
 וְכֵן בָּרָא מְחִיצוֹת הַבְּתִימִים שֶׁבָּהֶן צָרִיךְ הָאָדָם לִהְיוֹת
 נִסְתָּר בְּרַב הָעֵתִים, כְּדֵי לְהִשְׁמַר מִהֲזֵק רְאִית עֵינַיִם
 שֶׁבַחֻץ, וְעַקֵּר הַמְּחִיצוֹת הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהֵן עַקֵּר הַשְּׁמִירָה
 עַל כָּל הַשְּׁמִירוֹת, הֵן מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, כִּי אֶפְלוּ כְּשִׂיּוֹשֵׁב
 בְּבֵיתוֹ צָרִיךְ לְהִזָּהֵר שֶׁלֹּא לִפְגֹּם מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, שֶׁלֹּא
 יָבוֹא לְיַדֵּי הַרְהוּר, חֵס וְשָׁלוֹם, וְאִזּוֹ כְּשִׁשׁוֹמֵר מְחִיצוֹת
 הַמַּחֲזִין כְּרֵאוּי, אֶפְלוּ כְּשִׁמְכִרַח לְצֵאת לְשׁוּק, יִהְיֶה
 נִשְׁמָר גַּם־כֵּן עַל־יַדֵּי מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, שֶׁהֵן מְחִיצוֹת
 פְּרוּסוֹת בְּפָנַי תְּאֻוֶּה זֶה, וְעַל־כֵּן מִי שֶׁפָּגַם בְּאִיזָה עוֹן,
 חֵס וְשָׁלוֹם, שֶׁהוּא רַק עַל־יַדֵּי פָגַם הַמְּחִיצוֹת, עַל־כֵּן
 קוֹרוֹתָיו וְאֲבָנֵי בֵיתוֹ שֶׁהֵן מְחִיצוֹת הַמַּחֲזִין, מְעִידוֹת בּוֹ;
 וְלִכֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְשָׁמֹר מֵאִד עַל עֵינֶיךָ, וְאֵל
 תִּסְתַּכֵּל בְּמָקוֹם שֶׁאֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל, וּבְכַרֵּט עַל תְּמוּנוֹת
 תּוֹעֵבָה, שְׂקוּץ, תְּעוּב וְזֵהוּם שֶׁל הַגּוֹיִם, וְעַל־יַדֵּי־זֶה
 תִּנְצֵל לְגַמְרֵי מִתְּאֻוֶּת נְאוּף, וְתִזְכֶּה לְהִתְקַדֵּשׁ וּלְהִטְהָר,
 כִּי עַקֵּר הַטְּהָרָה מִהַתְּאֻוֶּה הַמְּגַנָּה — תְּאֻוֶּת נְאוּף, הִיא
 עַל־יַדֵּי שְׁמִירַת הָעֵינַיִם, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְשָׁמֹר עַל עֵינָיו,
 עַל־יַדֵּי־זֶה הוּא נִשְׁמָר בֵּין בְּגִשְׁמֵי בֵּין בְּרוּחָנִי, כִּי אֵין
 יִצְרוּ שֶׁל אָדָם מִתְּגַבֵּר עָלָיו, אֶלֹּא כְּפִי מֵרְאָה עֵינָיו, כִּי

אם האדם "עוצם עיניו מראות ברע" (ישעיה לג, טו),
 על-ידי-זה אף פעם לא יתגבר עליו יצרו הרע, אשרי
 מי ששומר עיניו תמיד.

ד.

בני! ראה להרגיל את עצמך להסתכל על כל דבר
 רק על חיות אלקות המחיה ומהיה ומקימת את הדבר
 הזה, ותכף-ומיד כשאתה מסתכל על מישהו, אל תדון
 אותו כמו שאתה רואהו בחיצוניותו, אלא תכף-ומיד
 כאשר אתה רואה איזה אדם, אפלו שעושה כל מיני רע
 או עולות, תסתכל תכף-ומיד על פנימיותו, איך שהוא
 עוצם חיות אלקותו יתברך, ועל-ידי-זה תוכל לדון אותו
 לכף זכות, כמאמר התנא הקדוש (אבות ב, ד): "אל
 תדין את חברך עד שתגיע למקומו"; הינו לפנימיותו,
 ואז כבר תסתכל עליו בצורה אחרת לגמרי, כי כשאדם
 מסתכל על חיצוניות האדם, הוא יכול לדון אותו לכף
 חוב, וכן יכולות להיות לו הרבה קשיות וספקות עליו,
 עד שיפגש במחלקת ובמריבות עמו, פי מצד חיצוניותו
 יש עליו הרבה קשיות וספקות ונגודים, אבל תכף-ומיד
 כשאדם מסתכל על פנימיות האדם הזה שרוצה לדונו,
 אז כבר ידון אותו לכף זכות, ובאמת אף פעם לא
 תדע מה שעובר על האדם, אפלו אם מצד חיצוניותו,

הוא עושה רשם מאד חיובי וטוב, או להפוך שליילי
 ורע, תדע כי עין האדם מטעה מאד מאד, כי "האדם
 יראה לעינים והוי"ה יראה ללבב" (שמואל א טז ז),
 על-כן טוב להסתכל תמיד עם עיני השם, וזה שכתוב
 (תהלים לג, יח): "עיני הוי"ה אל יראיו", כי הצדיקים
 יש להם עיני השם, כי הם מסתכלים בכל דבר רק
 בתוך פנימיות הדבר, ועל-כן הם יכולים לדון את כל
 אחד ואחד לכף זכות, לא-כן סתם בן אדם הוא דן את
 כלם לכף חוב, והוא כבר שוקל האם זה צדיק או רשע,
 האם זה גאון ולמדן או עם הארץ וכדומה, כל אחד
 כפי שעינו הגשמית מטעה אותו, כי העין הגשמית
 מטעה מאד את האדם, עד שיש בני-אדם שכל-כף
 נכנסו בעין רעה, שהם לא יכולים לראות את הטוב
 של זולתם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, לבקש
 ולהתחנן הרבה מפניו יתברך שתזכה לעינים קדושות,
 ובכל פעם תראה רק את הטוב הנראה והנגלה והנעלם
 והנסתר של כל בר ישראל, ותמיד תסתכל רק על עצם
 עצמיות חיות אלקותו יתברך המחיה ומנהיג ומקיימת
 את האדם הזה, ואז דיקא על-ידי-זה תזכה לדונו לכף
 זכות, עד שבאמת תעלהו מכף חובה לכף זכות, שזה
 עקר השלמות שאדם צריך לזכות בזה העולם — לדון
 את כל בר ישראל לכף זכות, ולהסתכל רק על הטוב

שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד (עֵין לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רפכ),
 וְעַל-כֵּן כְּשֶׁדָּנִים אֶת הַזּוּלָּת לְכַף זְכוּת יְכוּלִים לְהַעֲלוֹתוֹ
 מִכַּף חוֹב לְכַף זְכוּת מִמָּשׁ; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְסַתְּפֵל בְּ"עֵין
 טוֹבָה" עַל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל וְדָן אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, וּמַעֲלֵהוּ
 מִכַּף חוֹב לְכַף זְכוּת תָּמִיד, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְתַפָּאֵר
 וּמְשַׁתְּבַח עִמּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כִּי אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד
 חָשׁוּב יְהוּדֵי בְּזֵה הָעוֹלָם הַמְּפָאֵר וּמְשַׁבַּח אֶת בַּר
 יִשְׂרָאֵל.

ה.

צָרִיף שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, כִּי עֵין הָאָדָם
 מְטַעָה אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד, כִּי בְּאַמַּת אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת
 בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וְאִם
 הִיָּה הָאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהַסְתַּפֵּל בְּכָל דְּבַר רַק עַל
 עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת יִתְבָּרַךְ, אִזּוֹ הִיָּה זוֹכֵה לְהַגִּיעַ
 לְשִׁכְּל אַמַּת, וְשִׁתְּהִיָּה לוֹ "עֵין טוֹבָה", אִךְ זֶה לְעַמַּת
 זֶה יֵשׁ כֹּחַ הַמְּדַמָּה שֶׁמַּעֲלִים וּמְסַתִּיר וּמְכַסֶּה אֶת אַמַּת
 מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁהָאָדָם אֵינוֹ זוֹכֵה לְרְאוֹת אֶת
 עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְחוֹשֵׁב שֶׁהַכֵּל טַבֵּע,
 וְצָרִיף לְשִׁמּוֹר אֶת הָעֵין מִכֹּחַ הַמְּדַמָּה, וְאֶפְלוֹ מִי שֶׁהוּא
 טוֹב עֵין צָרִיף לְהַשְׁמִיר מְזֵה, כְּמוֹ שֶׁאֵנוּ רוֹאִים בְּחוֹשׁ
 שֶׁאֶפְלוֹ מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ רְאִיָּה טוֹבָה, יוֹכֵל לְטַעוֹת עַל-יְדֵי

שְׂרֹאָה מִרְחוֹק וְנִדְמָה לוֹ לְהִפְּךָ מִן הָאֱמֶת, וְכִמוֹ-כֵן
 הוּא בְּעֵינֵי הַשָּׂכֵל בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת, כְּגוֹן לְפַעְמִים נִדְמָה לוֹ
 שְׁחִבְרוּ נוֹטָה מִן הָאֱמֶת אוֹ שְׁעוֹשָׂה כְּנִגְדּוֹ שְׂלֵא כַּהֲגֵן
 וְכוּ', וּמַחֲמַת זֶה יֵשׁ בְּלִבּוֹ עָלָיו, וְיִכּוֹלוֹת לְהִתְעוֹרֵר
 מִחֲלוּקוֹת עַל-יְדֵי-זֶה, וְנִדְמָה לוֹ שְׁחוֹלֵק עַל חִבְרוֹ לְשֵׁם
 שְׂמִים, וּבְאֵמֶת הַכֹּל בָּא מְטַעוֹת שֶׁל כֹּחַ הַמְדַמָּה, שְׂכַח
 הַמְדַמָּה הַטָּעָה אוֹתוֹ עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ עַל חִבְרוֹ דְּבָרִים
 שְׂקָרִים וּבְדוּיִים, וְכֵן יֵשׁ בְּזֶה כְּפָה בְּחִינּוֹת מֵה שְׁעֵינִי
 הַשָּׂכֵל נוֹטוֹת מִן הָאֱמֶת עַל-יְדֵי טַעוֹת שֶׁל הַמְדַמָּה, כִּי
 כֹחַ הַמְדַמָּה יְכוֹל לְהַטַּעוֹת אֶפְלוֹ מִי שֶׁהוּא טוֹב עֵין,
 עַל-כֵּן צָרִיךְ לָזֶה שְׂמִירָה יִתְרָה, לְשִׁמּוֹר אֶת עַצְמוֹ מְאֹד
 מְטַעוֹת שֶׁל הַמְדַמָּה, וּלְזֶה זֹכִים עַל-יְדֵי שְׂשׂוּמֵר אֶת
 עַצְמוֹ מְאֹד מִלְּשׁוֹן-הָרַע מְלֹאוֹמְרוֹ וּמְלֻקְבָלוֹ, כִּי עַל-יְדֵי
 לְשׁוֹן-הָרַע מִתְגַּבֵּר הַמְדַמָּה וְנִפְגָּם הַזְּכָרוֹן, לְזִכֹּר תָּמִיד
 בְּעֵלְמָא דְאֵתִי שֶׁהוּא תְלוּי בְּתִקּוֹן הָעֵינַיִם, כִּי בְּאֵמֶת
 לֹא יִדְבֵר הָאָדָם לְשׁוֹן-הָרַע עַל זוּלָתוֹ, אֲלֵא כְּשֵׂאִין
 לוֹ "עֵין טוֹבָה", הֵינּוּ שְׂתָמִיד מְסַתְּפֵל עַל זוּלָתוֹ בְּעֵין
 רָעָה, וְאֵינּוּ מְסַתְּפֵל עַל פְּנִימִיּוֹתוֹ, וְהוּא מְלֵא דְמִיּוֹנוֹת,
 וְעַל-כֵּן מִתְחִיל לְדַבֵּר עַל זוּלָתוֹ כֹּל דְּבָר רַע, וְלִכֵּן צָרִיךְ
 הָאָדָם לְהִרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְהִסְתַּפֵּל בְּ"עֵין טוֹבָה" עַל
 כֹּל דְּבָר, וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ שְׂיִזְכָּה לְהִזְדַּבֵּר מִהַכֹּחַ
 הַמְדַמָּה, וְכֹל הַצְּרוּת שֶׁהָאָדָם סוֹבֵל בֵּין בְּגִשְׂמִי וּבֵין

ברוחני הן רק על-ידי כח המדמה, שמדמה לעצמו כל מיני דמיונות ופתויים, כאלו זולתו רוצה לעשות לו רע, ועל-ידי-זה הוא מדבר עליו לשון-הרע ודן אותו לכף חוב, ומזה באות כל המריבות והמחלקת והצרות והיסורים מבית ומבחוץ, עד שנעלם ונסתר לגמרי האור אין סוף ברוך הוא, וזה עקר הגלות המרה והארפה הזו, שסובלים מה שסובלים רק על-ידי כח המדמה, שנכנס באדם כח הדמיון, ועל-ידי-זה אינם זוכים לראות את אמתת מציאותו יתברך, כי בו ברגע שהאדם זוכה ל"עין טובה" ומסתכל על כל אחד ב"עין טובה", אז אף פעם לא ידבר לשון-הרע על זולתו, ולכן לא יפגס במחלקת ובמריבות על זולתו, וישתדל שיהיה שלום; אשרי מי שזוכה לעבד על נקדה זו, שתהיה לו תמיד "עין טובה", וידון את כל אחד ואחד לכף זכות תמיד.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם יכולים לחיות חיים אמתיים, חיים נצחיים, ערכים ומתקים, אם רק זוכה לשמר על עיניו לא להסתכל על זולתו בעין רעה, כי אז הוא כבר אדם אחר לגמרי, ועל-כן העקר מה שצריכים להתירא ולפחד מן הרע

עין של הסטרא אחרא, הוא רק שלא יטיל הרע עין ארס באדם עצמו, דהינו להכניס בו, חס ושלום, איזה רע מן הרע עין שלו, ועל-כן צריך אדם כשמתגבר עליו השונא והרע עין, שיהיה הוא פלו טוב, בחינת טוב עין, ואפלו על הרשע בעצמו יהיה מלמד זכות, שלא תהיה עינו רעה, חס ושלום, אפלו בגדלת הרשע, ויאמין בהשם יתברך כי "צדיק וישר הוא" (דברים לב, ד), ולא תהיה בלבו שום עקמומיות, חס ושלום, על השם יתברך, ולא יהרהר אחרי הנהגתו כלל, ואז בודאי יוכל להנצל מהרע עין של הרשע, כי האדם צריך לשמור את עצמו בעקר, שלא יתאחז בו מהרע עין, חס ושלום, כי העקמומיות ורע הלב שמהרהר אחר מעשה השם יתברך על שנותן גדלה רבה לרשעים, והצדיקים והכשרים הם בעניות ובשפלות ובכזיון ובדחקות, זה ההרהור שמהרהר אחרי השם יתברך, חס ושלום, זה בחינת רע עין, על-כן צריך האדם לשמור את עצמו מזה מאד, רק להאמין באמונה שלמה וכישרות לב, כי "צדיק ה' בכל דרכיו", ואסור להרהר אחרי יתברך כלל, כי "צדיק וישר הוא", ועל-כן כשאדם מרגיל את עצמו להסתכל ב"עין טובה", ותמיד רואה רק את הטוב הגנוז שבכל דבר, שהוא (תהלים קמה, ט): "טוב הוי"ה לכל ורחמיו על כל מעשיו", ובעינים כאלו יכול

לחיות חיים אמתיים, חיים ערבים, חיים מתקים וחיים
 נעימים בזה העולם, ועולמו יראה בחייו, לא-כן אם
 תהיה לו עין רעה, ועל כלם יסתכל בעין רעה, אז
 יעקר מהעולם הזה ומהעולם הבא, כי עולם הבא לא
 ירגיש ולא ישיג, כי אי אפשר להשיג רוחניות אלקות
 רק עם "עין טובה", ועולם הזה יאבד לגמרי, כי תמיד
 חי עם קנאה ושנאה ועין רעה שמוציאים את האדם
 לגמרי מעולמו (עין אבות ד, כא), ואוי לו לאדם שיש לו
 עין רעה וקנאה ושנאה על זולתו, אשר דבר זה הורס
 ואוכל אותו לגמרי; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר,
 להרגיל את עצמך להסתכל רק עם "עין טובה" על כל
 דבר, ואז תרגיש ערבות, נעימות, ידידות, זיו וחיות
 אלקותו יתברך, ועולמך תראה בחיך ותצחק מכלם.
 ובאמת עליך לדעת, אהובי, בני היקר, אם תרגיל את
 עצמך להסתכל רק ברוחניות חיות אלקותו יתברך, אז
 אין לך מה לקנא בזולתך, וכל אחד הוא ענין אחר
 לגמרי, והקדוש-ברוך-הוא מנהיג את עולמו בהשגחה
 פרטי פרטית, ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו, ואין
 מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא נימא (יומא
 לח.), ועל-כן מה ולמה להתבלבל בבלבולי חנם; אשרי
 מי שקונה לעצמו "עין טובה", ואז טוב לו בזה ובבא
 לנצח.

ז.

צריך להרגיל את עצמו תמיד להסתכל על זולתו בעין טובה, ולדון את כל בריה לכף זכות, ובפרט בביתו, כי טבע של האדם לעשות בקרת בביתו, והוא משפיל את אשתו ואת ילדיו, וזו מדה רעה ומגנה מאוד מאוד, כי על-ידי-זה אף פעם הוא אינו נותן להם הזדמנות להתפתח ולהשתפר, ועושה הרס בביתו לגמרי, כי בזה שמסתכלים בעין רעה הורסים את הכל, כי עליך לדעת, אהובי, בני, אף אחד בעולם לא נולד אדם שלם, וכל אחד יש בו חסרונות, ועקר שלמות הצדיקים האמתיים, שהם זוכים להסתכל על כל אחד ב"עין טובה", ומסתכלים רק על הטוב שבאדם, ועל-ידי שמסתכלים רק על הטוב שבאדם, על-ידי-זה באמת מגלים את הטוב שבו, עד שהטוב אפלו הוא בקטנות ובצמצום ובדקות גדולה לבסוף מתפתח ומתרחב ומתגדל, כי בזה שמסתכלים רק על הרע, אז אפלו שהרע בקטנות ובצמצום ובדקות מאוד, לבסוף מתפתח ומתרחב ומתגדל לגמרי, עד שאי אפשר לסבל את הרע, ולכן מה טוב ומה נעים אם האדם מרגיל את עצמו להסתכל רק על הטוב, ואפלו שהטוב עדין בקטנות ובצמצום גדול, לבסוף

יתפתח ויתרחב ויגדל הטוב, ואז ישאר רק טוב, כמו־כן
 האדם צריך להרגיל את עצמו בביתו עם אשתו ועם
 ילדיו, להרגיל את עצמו להסתפל רק על הטוב, וכך
 נקדה קטנה שרק רואה ומוצא אצלם יפתחה ויגדילה,
 ועל־ידי־זה באמת ישאר רק טוב, ויהיה כל הבית מלא
 טוב, לא־כן אם יסתפל על הרע, לבסוף יהיה הבית
 כלו רע, חס ושלוש; ועל־כן ראה, אהובי, בני היקר,
 להרגיל את עצמך להסתפל רק ב"עין טובה", ואז טוב
 לך כל הימים, כי יהיה לך בית טוב ובית חס, והיכן
 שרק תלך תראה ותסתפל רק ב"עין טובה", ואז באמת
 יהיה לך טוב.

ח.

אהובי, בני! ראה להכניס את עצמך באמונה
 פשוטה בו יתברך, לידע ולהאמין אשר אין בלעדיו
 יתברך כלל, והוא יתברך מחיה ומתהוה ומקיים את
 כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם
 עצמיות חיות אלקותו יתברך, ועל־ידי־זה תזכה ל"עין
 טובה", להסתפל בכל דבר בטוב עין, כי תדע אשר
 הכל ממנו יתברך, לא־כן כשאין לאדם אמונה, רחמנא
 לישזבן, והוא מלא כפירות ואפיקורסות, על־ידי־זה
 ההכרח לו להסתפל בעין רעה על כל אחד, וזה גורם

לו את כל הצרות והיסורים, המכאובים והבלבולים, המחלקת והמרירות, ומרים לו מאד החיים, כי מאחר שאין לו אמונה, אזי חזיו אינם חזיו כלל, והוא תמיד מלא קנאה ושנאה על זולתו, ומסתכל עליו בעין רעה, ועל-ידי-זה הורס את עצמו לגמרי, ואין לו שום חיים כלל; על-כן ראה, אהובי, בני היקר, לא להיות בטלן, רק תכניס את עצמך באמונה הקדושה בו. תברך, וכל רגע ורגע שיהאדם רק חושב ממנו. תברך, הוא כבר מקים מצות עשה של "ודבקת בו" (דברים י, כ), כי בזה שיהאדם מאמין בו. תברך, על-ידי-זה הוא נדבק בו. תברך, כי האמונה היא הדבקות והדבקות היא אמונה, כי בזה שיהאדם רק חושב ממנו. תברך, ומחשבתו דבוקה בו. תברך, על-ידי-זה נשמתו נדבקת בו. תברך, וכשנדבק בו. תברך, על-ידי-זה כל גופו מזדבך בזכוך אחר זכוך, ועל-כן מעלת האמונה עולה על הכל, וכל המצוות מביאות את האדם לידי אמונה, כמו שכתוב (תהלים קיט, פו): "כל מצותיך אמונה", הינו על-ידי המצוות שאדם מקיים, על-ידי-זה הוא זוכה לאמונה, והיא הדבקות בו. תברך, ואז נזדבכים רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, והוא כבר אדם אחר לגמרי, ותמיד מסתכל ב"עין טובה" על זולתו; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, להתמיד רק בנקדה זו, הינו בנקדת

האמונה, ואף שיהיה נדמה לה פאלו הוא דבר ריק, הינו לחזור בכל פעם אל האמונה הקדושה, באמת צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שלא-כן הוא, כי בכל רגע ורגע שהאדם חוזר על האמונה, הוא מקיים מצות עשה שבה כלולות כל המצוות; אשרי מי שיכניס את עצמו תמיד באמונה פשוטה בו יתברך, שאז יזכה ל"עין טובה"; ויסתכל על כל אחד ואחד ב"עין טובה", ויתברך ממעון הברכות; אשרי לו בזה ואשרי לו
בבא!

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!